

Sygn. akt **IC 544/10**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **3 lipca 2012** r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Grzegorz Tyliński

Protokolant Magdalena Wojturska

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2012 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Okręgowego w R.**

o zapłatę kwoty 76 000 zł oraz o nakazanie pozwanemu Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Okręgowego w R. podjęcia działań w kierunku udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności na okres 6 – ciu miesięcy celem zajęcia się gospodarstwem rolnym

1) powództwo oddała;

2) zasądza od A. K. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3 600 zł (trzy tysiące sześćset zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 maja 2010 roku skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Okręgowego w R.A. K.wniósł o zasądzenie kwoty 76 000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty oraz o nakazanie pozwanemu podjęcia działań w kierunku udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności na okres 6-ciu miesięcy celem zajęcia się gospodarstwem rolnym oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, iż jest właścicielem gospodarstwa w miejscowości (...), w którym to gospodarstwie wystąpiły poważne zniszczenia w postaci m. in. zalanych piwnic, przeciekającego dachu, popękanych ścian w wiacie, które to straty powód wycenił na kwotę 300 000 zł. W związku z powyższym A. K.wyjaśnił, że złożył wniosek do Sądu Okręgowego w R.o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności w celu zabezpieczenia gospodarstwa, ale Sąd odmówił mu udzielenia tej przerwy, czym w ocenie powoda naruszył zarówno przepisy art. 2,7, 21 ust. 1 i 45 ust. 1 Konstytucji oraz art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i art. 1 Protokołu nr 1 tej Konwencji. Dlatego też powód wystąpił z niniejszym pozwem. W dniu 17 stycznia 2012 r. do akt sprawy wpłynęło pismo A. K., w którym domagał się on przeprowadzenia dowodu ze wskazanych akt spraw, wskazując, iż jest to rozszerzenie pozwu. Wzywany do sprecyzowania tego wniosku, pomimo upływu określonego w tym celu terminu nie uczynił tego.

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa, w imieniu którego działała Prezes Sądu Okręgowego w R.wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej według norm przepisanych. Swoje stanowisko strona pozwana motywowała tym, że postanowienie Sądu Okręgowego w R., z którego powód wywodzi odpowiedzialność Skarbu Państwa, zostało poddane kontroli instancyjnej. Sąd Apelacyjny w L. utrzymał w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w R., uznając iż Sąd Okręgowy zasadnie uznał, iż po stronie A. K.nie zachodziły przesłanki przemawiające za udzieleniem przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności. Strona pozwana wskazała, że powód nie wykazał

żadnej z przesłanek warunkujących przyznanie mu zadośćuczynienia na podstawie art. 23 i 24 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 448 tego Kodeksu, ani odszkodowania w oparciu o art. 417¹ § 2 k. c.

Na podstawie materiału dowodowego przedstawionego przez strony Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 grudnia 2009 r. odbywający karę pozbawienia wolności m. in w wymiarze 5 i 9 lat A. K.wniósł o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności na okres 6 miesięcy w uwagi na to, że jego gospodarstwo znajdujące się w miejscowości J.pozostawione jest bez opieki i należytego zabezpieczenia. Postanowieniem z dnia 10 marca 2010 roku (sygn. akt III Kow 3006/09) Sąd Okręgowy w R.odmówił skazanemu A. K.udzielenia przerwy w odbywaniu kary 9 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w R.z dnia 15 lutego 2006 roku, sygn. akt II K 134/04. Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez A. K.stosownym zażaleniem, co jednak nie doprowadziło do jego uchylecia lub zmiany - postanowieniem z dnia 12 maja 2010 roku (sygn. II AKzw 333/10) Sąd Apelacyjny w L.utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie, w uzasadnieniu orzeczenia wskazując iż gospodarstwo rolne powoda jest niewielkie i sporadycznie dogląda je brat A. K.. Nadto Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, iż od 2002 roku, od kiedy osadzony odbywa karę pozbawienia wolności, nikt się tym gospodarstwem nie zajmował w związku z czym trudno przyjąć, by po upływie 8 lat zaistniała nagle konieczność opieki nad tym gospodarstwem (powyższe okoliczności ustalono na podstawie dokumentów znajdujących się w załączonych aktach sądowych Sądu Okręgowego w R.o sygn. III Kow 3006/09 - postanowienia Sądu Okręgowego w R.karta 13 tych akt; postanowienie Sądu Apelacyjnego w L. karta 54 tych akt).

A. K.podejmował również inne działania ukierunkowane na opuszczenie zakładu karnego w celu zajęcia się gospodarstwem rolnym, którego jest właścicielem. Wniosek o udzielenie 6 miesięcy przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności składał już w dniu 16 listopada 2007 r., uzasadniając to potrzebą zabezpieczenia gospodarstwa rolnego. Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2007 r. (sygn. akt III Kow 397/07 pr) Sąd Okręgowy w S.odmówił skazanemu A. K.udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności. Zażalenie A. K.na to postanowienie również nie zostało uwzględnione (postanowienie Sądu Apelacyjnego w L.z dnia 5 marca 2008 r.). W dniu 7 kwietnia 2008 roku A. K.złożył wniosek o udzielenie przepustki na dokonanie prac w swoim gospodarstwie, ale Sędzia Penitencjarny Sądu Okręgowego w S.zarządzeniem z dnia 11 kwietnia 2008 roku (sygn. akt III Pen 109/08) wniosku nie uwzględnił. Następny wniosek o udzielenie 6 miesięcznej przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności A. K.złożył w dniu 8 maja 2008 roku, został on zarządzeniem z dnia 20 maja 2008 roku (sygn. akt III Kow 178/08 pr) pozostawiony bez rozpoznania, albowiem wniosek ten został uznany za oparty na tych samych podstawach faktycznych, co wniosek rozpoznany w sprawie III Kow 397/07 pr. W związku z powyższym rozstrzygnięciem A. K.wniósł skargę na wskazane zarządzenie, ale postanowieniem z dnia 23 czerwca 2008 roku (sygn. akt III Kow 205/08 sk) Sąd Okręgowy w S.utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie. Następny wniosek o udzielenie przerwy w karze – również uargumentowany potrzebą zajęcia się gospodarstwem rolnym - został złożony przez A. K.w dniu 21 kwietnia 2011 roku. W toku tak zainicjowanego postępowania Sąd zwrócił się m. in. do Zespołu Kuratorskiej Służby Sądowej ds. karnych przy Sądzie Rejonowym w G.(miejsce położenia gospodarstwa rolnego), skąd otrzymał m. in. informację, iż skazany przed osadzeniem nie pracował w swoim gospodarstwie rolnym i nie zajmował się pielęgnacją sadu. Ostatecznie postanowieniem z dnia 12 października 2011 roku (sygn. akt III Kow 1227/11 pr) Sąd Okręgowy w S.odmówił skazanemu udzielenia przerwy w karze, zaś Sąd Apelacyjny w L.orzeczeniem z dnia 7 grudnia 2011 r. (sygn. akt II AKzw 1239/11) utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. Z wniosku A. K.toczyło się także postępowanie o ustanowienie kuratora sądowego w celu pomocy w nadzorowaniu opieki nad jego posesją. Postanowieniem z dnia 26 października 2011 r. (sygn. akt III Kow 1226/11) postępowanie jednak umorzono, wskazując w uzasadnieniu, iż brak jest przesłanek natury formalnej wskazanych w obowiązującym wówczas art. 167 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego (możliwość ustanowienia kuratora dla osoby przed zwolnieniem z zakładu karnego na okres nie dłuższy niż 2 lata, w sytuacji, gdy wnioskodawcy do opuszczenia zakładu karnego pozostało jeszcze ponad 5 lat). Postanowienie to zostało w drodze kontroli instancyjnej utrzymane w mocy (postanowienie Sądu Apelacyjnego w L.z dnia 7 grudnia 2011 r., sygn. akt II AKzw 1232/11). Powyższych ustaleń faktycznych dokonano na podstawie treści poszczególnych dokumentów z załączonych akt sprawy (zarządzenie karta 6 akt sprawy III Pen 109/09 Sądu Okręgowego w S., postanowienie karta

10 akt sprawy o sygn. III Kow 205/08 Sądu Okręgowego w S.; postanowienie karta 64 akta sprawy II Kow 1227/11 pr Sądu Okręgowego w S.; postanowienie Sądu Apelacyjnego w L.karty 109 – 110 tych akt, postanowienie karta 31 akt sprawy III Kow 1226/11 Sądu Okręgowego w S.; postanowienie karta 52 tychże akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powyższych dokumentów pochodzących ze wskazanych akt spraw zawisłych przed Sądem Okręgowym w S. (oraz w związku z wnoszonymi przez powoda środkami zaskarżenia przed Sądem Apelacyjnym w L.). Na powyższy materiał dowodowy składają się zatem dokumenty w przeważającej części o charakterze urzędowym. Materiał ten w związku z tym uznać należy za szczególnie wiarygodny. Jest on ponadto spójny i w sposób nie wzbudzający żadnych wątpliwości pozwala na dokonanie istotnych dla rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych. Okoliczności faktyczne sprawy nie były zresztą pomiędzy stronami sporne. Spór dotyczył bowiem w istocie tego, czy w tych realiach faktycznych po stronie Skarbu Państwa powstała odpowiedzialność odszkodowawcza.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Dokonując oceny zgłoszonego w niniejszym postępowaniu powództwa w pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę na pewną trudność w znalezieniu podstawy materialnoprawnej odpowiedzialności Skarbu Państwa. Zwrócić należy uwagę, iż powód A. K.odpowiedzialności Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w R.upatrywał w pierwszej kolejności w wydaniu przez Sąd Okręgowy w dniu 10 marca 2008 roku postanowienia o odmowie udzielenia przerwy w odbywaniu kary 9 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w R.z dnia 15 lutego 2006 roku, sygn. akt II K 134/04 (sygn. akt III Kow 3006/09). Wobec tak zakreślonej podstawy faktycznej - podstawy materialnoprawnej zasądzenia kwoty 76 000 złotych można upatrywać w przepisach regulujących kwestię odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa z tytułu czynów niedozwolonych, a zatem art. 417 k. c. i następnych. Na tym tle wskazać należy, iż zgodnie z art. 417 § 1 k. c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Przyjęcie odpowiedzialności Skarbu Państwa na powyższej podstawie wymaga spełnienia następujących przesłanek: powstania szkody, wyrządzenia szkody przy wykonywaniu władzy publicznej, niezgodnego z prawem działania lub zaniechania organów władzy publicznej oraz związku przyczynowego pomiędzy tym zachowaniem, a wyrządzeniem szkody, przy czym odpowiedzialność odszkodowawcza zachodzi wyłącznie w przypadku kumulatywnego spełnienia wszystkich powyższych przesłanek. Obowiązek wykazania tych przesłanek zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodów wyrażoną w art. 6 k. c. spoczywa na powodzie, jako na stronie, która z istnienia tych przesłanek wywodzi korzystne dla siebie skutki. Tymczasem A. K.nie udowodnił w istocie żadnej z nich. Przede wszystkim powód nie udowodnił szkody ani jej wysokości. Poza twierdzeniami zawartymi w pozwie, że w gospodarstwie rolnym powoda powstało szereg zniszczeń A. K.nie przedstawił na tą okoliczność żadnych dowodów. Przedstawiony materiał dowodowy nie daje również podstaw do przyjęcia, że działanie pozwanego Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w R.było niezgodne z prawem. Wydane przez Sąd Okręgowy w R.postanowienie zostało utrzymane w mocy przez Sąd Apelacyjny w L., który nie dopatrywał się żadnych uchybień w procedowaniu Sądu I instancji. Żadnych innych działań zmierzających do wyeliminowania powyższych postanowień z obrotu prawnego powód nie podejmował. W swoich wywodach powód prezentuje dowolną polemikę z zapadłymi w sprawie i prawomocnymi (formalnie – a zatem w sytuacji, gdy od tych rozstrzygnięć nie służą żadne środki odwoławcze) orzeczeniami Sądu Penitencjarnego, akcentując wyłącznie fakt, iż są one dla niego niekorzystne, co żadną miarą nie może stanowić uzasadnienia poglądu o ich wadliwości. Nawet zatem przy przyjęciu, iż prawomocność materialna tych orzeczeń mogłaby być w niniejszym postępowaniu jakkolwiek skutecznie kwestionowana, powód poza zestawem twierdzeń nie przedstawia żadnej inicjatywy dowodowej, która wskazywałaby, iż kwestionowane przez niego rozstrzygnięcia są istotnie nieprawidłowe (np. powstały w wyniku nieprawidłowych ustaleń faktycznych), do czego powód był zobowiązany choćby wobec wdania się w tym zakresie w spór przez pozwanego.

W istocie jeżeli podstawą faktyczną odpowiedzialności Skarbu Państwa miałyby być wprowadzenie do obrotu prawnego nieprawidłowego orzeczenia sądu powszechnego, zwrócić należy także uwagę na treść art. 417¹ § 2 k. c.,

stosownie do którego jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Naprawienia szkody można zatem żądać dopiero po uprzednim stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Nie wdając się tu w rozważania, czy, a jeżeli tak to jaki, tryb stwierdzania niezgodności z prawem kwestionowanych przez powoda postanowień winien w sprawie znaleźć zastosowanie, podkreślić należy, iż powód nie podjął żadnych działań zmierzających do osiągnięcia tego skutku. Sąd powszechny rozpoznając powództwo o odszkodowanie w związku ze szkodą wyrządzoną poprzez wydanie prawomocnego orzeczenia przez sąd powszechny, nie ma więc kognicji do samodzielnego badania zgodności z prawem kwestionowanego orzeczenia. Te rozważania prowadzą do poglądu o braku możliwości uwzględnienia powództwa także na tej płaszczyźnie. Oczywiście także w takiej sytuacji pozostają aktualne rozważania o braku udowodnienia przez powoda szkody oraz jej wysokości. Skoro odpowiedzialność ukształtowana w art. 417¹ k. c. ma charakter odpowiedzialności odszkodowawczej, jej ucieleśnienie jest możliwe wyłącznie wówczas, kiedy w związku z orzeczeniem sądu powszechnego doszło do wyrządzenia szkody. Jak już wskazano powód nie wykazał takiej szkody, a w istocie nawet nie sprecyzował na czym taka szkoda miałaby polegać.

Ewentualnej podstawy odpowiedzialności pozwanego można wreszcie upatrywać w unormowaniach dotyczących ochrony dóbr osobistych. Wskazać należy, iż zgodnie z art. 23 k. c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Stosownie zaś do art. 24 § 1 tego Kodeksu ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie; na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2002 r., V CKN 1095/00) przyjmuje się trzy podstawowe przesłanki ochrony dóbr osobistych: istnienie dobra osobistego, naruszenie lub zagrożenie dobra osobistego i bezprawność tego naruszenia lub zagrożenia. Rozpoznając zgłoszone roszczenie w płaszczyźnie ochrony dóbr osobistych należy zatem w pierwszej kolejności ustalić, czy wskazywane dobro może być uznane za dobro osobiste, jak również czy doszło do zagrożenia naruszeniem lub naruszenia dobra osobistego, a dopiero w przypadku pozytywnej odpowiedzi konieczne jest ustalenie, czy działanie pozwanego było bezprawne. Przy czym ciężar dowodu wykazania, że dobro osobiste zostało naruszone lub zagrożone naruszeniem obciąża – jak już wskazano - powoda, z kolei to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania okoliczności, które wyłączają bezprawność tego naruszenia lub zagrożenia naruszenia.

Podzielając w istocie stanowisko pozwanego zawarte w odpowiedzi na pozew należy zgodzić się, iż powód nie udowodnił żadnej przesłanki warunkującej przyznanie zadośćuczynienia na wskazanej wyżej podstawie. A. K. nie wskazał na istnienie jakiegokolwiek dobra osobistego, które mogło zostać naruszone przez działanie pozwanego Skarbu Państwa. Zdaniem Sądu Okręgowego, w świetle okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, nie można przyjąć, by prawo do wolności czy jakiegokolwiek inne dobro osobiste powoda zostało naruszone na skutek wydania przez Sąd Okręgowy w R. postanowienia o odmowie udzielenia przerwy w odbywaniu kary. Podkreślenia wymaga fakt, że powód został pozbawiony wolności na skutek prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 15 lutego 2006 roku, sygn. akt II K 134/04. W zasadzie zatem jeżeli dobrem osobistym podlegającym na tej zasadzie ochronie miałyby być wolność, zważyć w pierwszej kolejności należy, iż pozbawienie wolności (a zatem naruszenie tego dobra osobistego) miało związek z orzeczeniem kary pozbawienia wolności, nie zaś z nieudzieleniem przerwy w jej wykonaniu. Ponadto ogólnie zauważyć należy – podtrzymując wyżej wskazane wątpliwości co do możliwości oceny przez sąd powszechny rozpoznający powództwo o zapłatę prawomocnego postanowienia ogłoszonego przez sąd penitencjarny, iż w Kodeksie karnym wykonawczym zostały uregulowane instytucje pozwalające na opuszczenie przez skazanego zakładu karnego w trakcie odbywania kary. Jedną z tych instytucji jest uregulowana w art. 153 k. k. w. przerwa w wykonaniu kary. Jak stanowi § 2 art. 153 tego Kodeksu sąd penitencjarny może udzielić przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności,

jeżeli przemawiają za tym ważne względy rodzinne lub osobiste. Udzielenie przerwy w wykonywaniu kary ma zatem charakter fakultatywny i sąd penitencjarny może, jeśli uzna, że zachodzą ku temu przesłanki, udzielić takiej przerwy. Poza tym, jako odstępstwo od zasady bezzwłocznego i ciągłego wykonywania kary, przerwa powinna być udzielana wyjątkowo i tylko, gdy określone w art. 153 k. k. w. względy za tym przemawiają. W świetle powyższego nie można więc przyjąć, by osadzonemu przysługiwało prawo podmiotowe do przerwy w odbywaniu kary, a tym samym roszczenie o udzielenie takiej przerwy, a co za tym idzie, by poprzez wydanie przez Sąd Okręgowy w R. postanowienia o odmowie jej udzielenia doszło do naruszenia dobra osobistego powoda.

Nadto zważyć należy, iż działanie Sądu Okręgowego w R. nie może być również uznane za bezprawne. Postanowienie wydane przez ten Sąd zostało wydane na podstawie obowiązujących przepisów prawa. Zostało również poddane kontroli instancyjnej z uwagi na to, że A. K. wniósł zażalenie. Sąd Apelacyjny w L. utrzymał w mocy to postanowienie, uznając iż Sąd Okręgowy w R. zasadnie odmówił A. K. przerwy w karze. A. K. składał parokrotnie wnioski o udzielenie przerwy w karze, jak i wnioski o udzielenie przepustki, które to wnioski były rozpatrywane odmownie i w toku kontroli instancyjnej orzeczenia wydane w I instancji były utrzymywane w mocy przez sądy odwoławcze. Jak już wskazano nie toczyło się żadne odrębne postępowanie, które wskazywałoby iż tak zapadłe orzeczenia są jakkolwiek wadliwe.

Powyższe okoliczności prowadzić muszą do wniosku, iż także na gruncie systemu ochrony dóbr osobistych zgłoszone przez powoda żądanie nie może zostać uwzględnione.

Oceniając inne zgłoszone w pozwie żądanie - nakazania pozwanemu podjęcia działań w kierunku udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności na okres 6-ciu miesięcy celem zajęcia się gospodarstwem rolnym, to należy wskazać, że brak jest podstaw prawnych do uwzględnienia takiego roszczenia. Sąd cywilny nie jest władny ingerować w kompetencje Sądu penitencjarnego. Tylko Sąd penitencjarny, na podstawie art. 153 § 2 k. k. w., może udzielić przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, jeżeli uzna, że zostały spełnione ku temu przesłanki. Należy podkreślić, że każdy sąd jest niezależny, a sędziowie niezawisli i nie jest w związku z tym dopuszczalne narzucenie przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę rozstrzygnięcia Sądowi Okręgowemu w R.. Jeżeli jednak podstawą takiego roszczenia miałyby być art. 24 k. c. – jako czynność zmierzająca hipotetycznie do usunięcia skutków naruszenia bliżej nie sprecyzowanego dobra osobistego, to z wyżej wskazanych przyczyn, na podstawie których powodowi w ogóle należy odmówić tego rodzaju ochrony, także tak sformułowane żądanie nie mogło zostać uznane za uzasadnione.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 99 w zw. z art. 98 § 1 i 3 Kodeksu postępowania cywilnego. Ponieważ powód przegrał proces w całości należało go obciążyć kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną, na które złożyły się koszty wynagrodzenia radcy Prokuraturii Generalnej ustalone na podstawie § 2 ust. 2 oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349).

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.